

Дорога баби Катерини

Борис Олійник

Уривок з поеми "Дорога"

Сизим інеєм
капусти цвітуть.
Аж під зорями
літаки гудуть.
Хмара стелиться
скатертиною
Та над бабою
над Катериною.

Наробилася, находилася,
Натоптала стільки доріг,
Що в ногах уже не вмістилися.
То поклала їх під поріг.

І стоїть тепер над воротами,
І когось так печально жде.
Може, хтось-таки...
Ну хоч хтось-таки...
Та ніхто до неї не йде.

А було ж колись: хата ходором,
Ще й сварилася колись:
"Вже набралися... Понаходили...
Чи смоли б ви не напились?"

Дід Іван під чаркою доблесно
Гопака у дворі шерстив:
"Та щоб я на свої, зароблені,
Товариство не пригостив?!"

Як ішов на фронт – був тверезий дід.
А її огорнула печаль...
Повернувся сусід з протезами,
А від діда привіз... медаль.

Не заплакала, не забилася,
Тільки в день той останнім сном
На віконниці зачинилося
Причілкове перше вікно.

Потім – троє ще
в сумі сивому,
Їх нікому не одчинить:
Друге – синове...
Третє – синове...
І четверте – доччине.

І лишилось одне.
І так дивно зорить
Крізь цвітіння і падолист:
Що чотири шляхи
почались у дворі,
А куди ж вони подались?

...Наробилася, находилася,
Натоптала стільки доріг,
Що в ногах уже не вмістилися,
То поклала їх під поріг.

І стоїть тепер над воротами,
І когось так печально жде:
Може, хтось-таки...
Ну хоч хтось-таки?..
Та ніхто до неї не йде.

Під ворітьми сусідські хлопчики
Вибивають рудий спориш.
А їй хочеться, як їй хочеться
З хлопчачками поговорить!

Вона лагідно так їм:
“Драстуйте”.
А вони пролітають:
“Привіт!”
І схиляється сива ластівка
На провислому дроті літ.

А вона б таке їм повідала,
Що ніхто на світі не чув:
Як з-під серця її -
повірите! -
Аж чотири дороги течуть:
Перша - Йванова...
Друга - синова...
Третя - синова...
І четверта - доччина.